

Про магичні слова, збенґежених дорослих і чудові ідеї

Канікули. *Канікули*. КАНІКУЛИ! Кіра вимовляє це слово, наче якийсь магичне заклинання. Уважно стежу за нею. Чи вона, бува, не перемінюється? Чи не росте у неї хутро? Чи не змінюється колір шкіри? Ні. Нічого такого. Кіра й досі має вигляд тринадцятирічної дівчини, яка є моєю найліпшою подругою.

— Канікули! — ще раз вигукує Кіра, і її обличчя просто-таки сяє. Тоді вона нагинається до мене, бере на руки і чухає за вухами.

— Канікули, Вінстоне! Сьогодні починаються канікули з нагоди Трійці*. Хіба ж не класно?

Ну так. Або як сказати. Мені, власне кажучи, байдуже. Нарешті зможу виспатися. Мушу визнати, що маю дуже неприємні спогади про той нетривалий період, коли я опинився у Кіриному тілі після удару блискавки і мені довелося ходити до школи. Там мені, бідолашному котові, не давали просвітку суперкоза

---

* Навчальний рік у Німеччині триває зазвичай до середини липня, а починається наприкінці серпня — на початку вересня. Проте варто зазначити, що дати канікул різняться у федеративних землях. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інакше.

Леоні та її капосні подружки, а через дурне випробування на сміливість я потрапив до поліційного відділка. Тож Кіра має цілковиту слухність! Школа? Ні, дякую! Канікули. Ур-р-ра!

— Канікули! Який жах! — До Кіриної кімнати заходить її мама, Анна, і сідає до нас на ліжко. — Постійно ті канікули! Літні канікули, осінні канікули, зимові канікули, весняні канікули, а тепер ще й канікули з нагоди Трійці! Та школа більше часу зачинена, ніж відчинена. Як же ви, діти, маєте там чогось навчитися? І чим мені тебе зайняти, Кіро? Мені ж треба працювати. Щоразу та сама проблема! — бурчить вона собі під ніс.

Няв. Те, чи канікули — добра штука, дуже залежить від того, кого запитати. Й в Анни тут ліпше не запитувати.

Кіра хихотить.

— Мамо, я ж не немовля. Тобі не треба мене чимось *займати*. Я сама займуся чимось.

— Он воно як! І чим же? Ймовірно, якимись дурницями. Ні, це не обговорюється. Я трохи помудрувала і зареєструвала тебе на інтенсивний курс з англійської. Хоча він і дорогий, але там ти точно чогось навчишся, — заявляє Анна.

— Що?! — скрикує Кіра. — Курс з англійської? Але для чого? Я хочу нарешті почілити, а не знову вчитися!

Тепер Аннина черга хихотіти.

— Щиро тобі вірю. Але відразу після канікул ти писатимеш контрольну з англійської, а якщо я не помиляюся, то твоя остання робота аж ніяк не була бездоганною.

— Та це неправда! Я дістала трійку*! А це не так уже й зле!

— Але не так уже й добре. Тож вирішено — ти відвідуватимеш цей курс. Навчання від дев'ятої до чотирнадцятої години, опісля можеш трохи *почилити*.

На останньому слові Анна підводиться з ліжка і виходить з кімнати. Кіра лежить біля мене із роззявленим ротом. Урешті вона струшує головою і лається, як швець.

— Вінстоне, ти це чув? Та це ж паскудно! Вчити англійську щодня упродовж п'яти годин? Та це ж найвища міра покарання! Я хотіла провести час із Паулі та Томом. Наприклад, поїхати за гарної погоди до Ельби на пікнік. Може, навіть влаштувати ночівлю у наметі. Тепер доведеться про це забути... Мама така несправедлива! — Кіра гєпає рукою по подушці, я про всяк випадок відсовуюся вбік.

Бідолашна дівчинка! Щойно вона була у такому доброму настрої. А тепер оце! Бути дитиною геть непросто. У всякому разі, якщо у тебе така матір, як Анна, — нібито й люб'язна, але ж дуже серйозно ставиться до школи. Анна точно успадкувала це від своєї матері, Кіриної бабусі. Бо з усім, що стосується навчання, оцінок і домашніх завдань, та жартувати геть-чисто не вміє. Бабця, власне кажучи, родом з України, але уже деякий час мешкає у нас. За цей час ми всі неабияк погладшали, бо вона доволі добре готує. Окрім того, Кіра тепер завжди мусить

---

* У німецькій системі освіти один — це найвища оцінка, найгірша — шість.

виконувати всі домашні завдання та вчити всі-всі слова. Бо бабця надзвичайно ретельно за цим пильнує.

— Відколи у нас живе твоя матір, у хаті як на пероні, — якось сказав Анні Вернер. Спершу я здивувався, бо перони наскільки мені відомо бувають тільки на вокзалах, звідки відправляються і куди приїжджають поїзди. А в нас у квартирі ніякі поїзди не їздять. Та й оскільки потяг може їхати тільки колією, то ризик, що один із них потрапить до нашої квартири, доволі мізерний. Але згодом допетрав, що саме Вернер мав на увазі: після приїзду бабці у нашому помешканні такий самий рейвах, як і на пероні вокзалу. І тут він однозначно має слушність.

Хто такий Вернер? Професор Вернер Гаґедорн — це мій любий відкривач бляшанок, з яким я ось уже кілька років живу у неймовірній гармонії. Він викладає у Гамбурзькому університеті фізику і мешкає зі мною, Анною, Кірою та бабцею на Гохаллеє, 106а — у фешенебельному районі Гамбурга Гарвестегуде. Анна — його колишня економка. Чому колишня? Бо зараз Анна і Вернер — пара. Маю на увазі — пара закоханих.

Кіра нарешті припинила дубасити свою подушку, тож тепер можу пригорнутися до неї, щоб трохи її втішити. Щосили муркочу і лизькаю її разок своїм шорстким язиком по щоці. Цим я дійсно виманюю у неї невелику усмішку, і вона обхоплює мене і починає чухати по животі. Мур-р-р-р-р-р-р! Так значно ліпше!

— Інтенсивний курс, яка дурня! — шепоче вона мені на вухо. — Мушу якось відкараскатися від цього. От би мені сяйнула якась годяща ідея!

Кіра вкладається на спину і дивиться у стелю.

— Будь ласка, любий Боже! Зроби так, щоб мені не довелося йти на той курс з англійської. Обіцяю, що завжди прибиратиму у своїй кімнаті й дбатиму про Вінстонів лоток. А ще — частіше кластиму в його мисчину якогось смаколика.

Няв! Звучить пречудово! Про всяк випадок беруся молитися разом із нею. Отже, любий котячий Боже, відверни якось цей дурний курс з англійської, щоб я дістав свого смаколика! Обіцяю, що... трохи міркую, що я міг би пообіцяти... Гаразд, обіцяю, що надалі намагатимуся час від часу ловити мишку. Навіть якщо мені це й не до вподоби.

Але, гадаю, наші молитви не будуть вислухані, бо коли Анна вже втелющить собі щось у голову, то її від цього, на жаль, ніяк не відрядиш...

— Вінстоне, любий! — Вернер плюхається біля мене на канапу. Я собі дрімав перед вечерею, або, ліпше сказати, хотів подрімати перед вечерею, аж тут професор Гаґедорн украй неделікатно розбудив мене. До чого це? Якщо я невиспаний, то не можу до пуття зосередитися на своїй поживі. Докірливо зиркаю на Вернера, але той не зауважує мого погляду. Він порпається у кишені штанів і урешті тицяє мені під носа невелику коробочку.

— Знаєш, що усередині?

Звісно, ні. Я ж не маю дару ясновидіння. Такі тупі запитання можуть ставити тільки люди. Нявкочу. Вернер тихо сміється і гладить мене по голові.